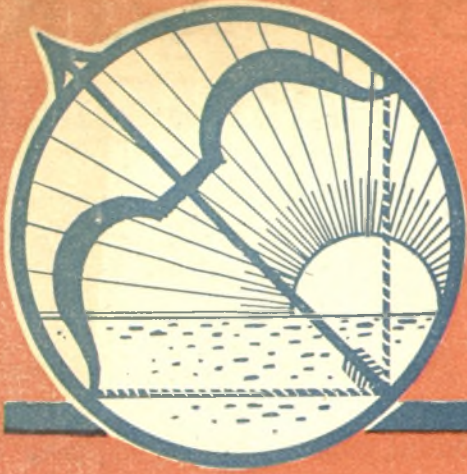

In slujba poporului, inainte!

Inainte!

REVISTA PIONIERILOR

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: STR. COBALCESCU 16. TEL. 3.41.50

BCLUJ / Central University Library Cluj

BIBL. UNIV. CLUJ

0236 31 VII.1947

EXEMPLAR LEGAL

16 PAGINI IN CULORI

LEI 120

CINE SUNT PIONERII ROMÂNIEI?

Pionerii sunt fetele și băieții Țării noastre — între 7 și 15 ani, care s'a — hotărît să ajute cu puterile lor înăscute și cu voioșia lor, ca rănila lăstate de războiul hitlerist să se vindece. Ei s'a — hotărît să intre în slujba poporului nostru — ajută văduvele și orfanii luptătorilor căzuți pentru libertatea și pacea țării noastre, se duc în spitale și descrețesc frunțile răniților noștri și ale invalizilor.

Pionerii odată înscriși în organizație s'a — legat să învețe mai mult decât celelalte fete și ceilalți băieți pentru că Țara lor are nevoie de milioane de muncitori și plugari pricepuți, de ingineri și arhitecți care să ne dea pâine, să clădească fabricile și uzinele Țării, de învățători care să lumineze pe poporul nostru, etc.

Pionerii sunt de aceea mândria școlii și a părinților lor. Pionerii nu uită niciodată să-și ajute pă-

rinții să scutească mama de o muncă pe care o pot face și ei.

Cetele noastre de pioneri fac sport, se joacă, fac excursii și îngrijesc sănătatea — ei se pregătesc pentru munca de mai târziu.

Ei respectă legea organizației — cele 10 porunci ale pionerilor.

Cuvântul de pioner nu e nou, Pioner se numesc trupele care merg înaintea grosului armatei, construiesc podurile, ridică minele și pregătesc viitoarea înaintare a armatei.

Tot pioneri se numesc acei oameni curagioși care porneau spre ținuturi necunoscute și nelocuite și, clădeau târguri și orașe.

Deacum pioneri înseamnă om care merge înainte care pregătește viitorul.

Pionerii noștri se pregătesc să fie oameni mai buni, mai cinstiți mai curagioși și mai drepți — ei de aceea a fi pioneri, a fi adică înaintași, este o fală e o cinste pentru băieții și fetele țării noastre.

CONGRESUL TINERETULUI BALCANIC

Desigur că ați auzit și voi că în ziua de 8 Iulie a început la Belgrad primul congres al tineretului din Balcani.

Pentru că și voi dragi cititori, sunteți tineri, tinere, care mâine veți duce pe brațele puternice destinele poporului nostru, se cuvine să știți care este rostul acestui congres, la care iau parte tineri țărani muncitori și intelectuali din Jugoslavia, Grecia, Bulgaria, România și Albania.

Atunci când hoardele barbare ale lui Hitler au cotoplit popoarele din Balcani, oamenii cei mai buni ai acestor națiuni, întocmai ca în legendele străvechi, au luat armele în mâini au hărțuit asupritorii și n'au încetat lupta până când, cu ajutorul armatei Roșii n'au eliberat țările lor. Printre acești luptători foarte mulți erau tineri.

Astfel în Jugoslavia, tineri flăcăi și fete, sub steagul neînvinsului lor mareșal Tito, au purtat o luptă eroică și plină de jertfe, eliberând țara de sub cotopirea germană. Tot așa, în Grecia, Bulgaria Albania și România, tineretul, întocmai ca haiducii din legendă și-a vărsat din belșug sângele pentru ca azi să sărbătorim liberi, triumful acestei lupte.

Și copiii acestor țări au ajutat lupta poporului. Numărate sunt exemplele din Jugoslavia și Rusia Sovietică, când copiii aduceau mâncare și muniții luptătorilor.

La Belgrad, acolo au apărut primii eroi, acolo se ține acum primul congres al tineretului Balcanic, care își ia angajamentul de a lupta mai departe pentru progresul țărilor lor și-a lumii întregi, pentru ridicarea producției pentru reconstruirea orașelor distruse de fasciști și mai ales, pentru luminarea acelor care n'au înțeles încă să se unească cu marea masă a tinerilor cinstiți care au luptat, luptă și vor lupta pentru libertate și progres.

Pioneri!

Ostașii noștri se întorc depe front, au luptat pentru pacea și liniștea țării noastre, au îndurat amaruri și lipsuri nemăsurate.

Pioneri, chemați toți copiii să strângă daruri și să le iasă în întâmpinare.

Este de datoria fiecărui cetățean al acestei țări să primească armata țării cu cinstea ce se cuvine. Deci nu uitați, VINE ARMATA ȚĂRI IEȘIȚILE ÎNAINTE!

SPICUIRI DIN VIAȚA PIONERILOR

În curând va fi pus la dispoziția pionerilor cu totul gratuit, Strandul Tei amenajat în cele mai bune condițiuni.

*

Primim cu bucurie vestea că, în vederea vacanței cadrul de ajutorare în slujba poporului, pionerii din capitală și-au alcătuit un program de activitate pe pâlcuri din cele mai rodnice.

În cartierul Colentina, numeroase pâlcuri de pioneri s'au oferit să înlocuiască pe femeile și bărbații care-și trec timpul la cozile de pâine, dându-le acestora, astfel posibilitatea să lucreze în acel timp pentru folosul societății.

În colaborare cu elevele mai mari pionierele liceului teoretic de fete „Iulia Hejdeu“ au dat, în cursul lunii Iulie, o serbare din cele mai reușite, realizând cu această ocazie, o sumă frumoasă de bani pentru campania copilului.

Tot la acest liceu, pionierele din clasa II-a, au organizat un bufet prin care au reușit, în câteva zile, să strângă un câștig de 6250 lei pe care l'au donat pentru copii săraci. În același scop ele au mai croșetat hăinuțe de copii și alte obiecte de primă necesitate.

În după amiaza zilei de Sâmbătă 7 Iulie cetele de pioniere dela lic. Iulia Hajdeu sc. primară nr. . . . și Focșeneanu au organizat la sediul pioneresc din căminul Tei o șezătoare pentru organizarea bibliotecii pionerilor.

ȘTIRI EXTERNE

Uniunea Sovietică.

Aflăm că pionerii din republica Letonă și-au terminat examenul de fine de an. Foarte mulți pioneri s'au prezentat la examene având pe piept decorații primite din timpul luptelor cu nemții.

Belgrad

Pionerii din Sofia, iau parte la congresul tineretului din Balcani, care împreună cu pionerii Jugoslavi, vor discuta cum să muncească mai bine spre folosul lor și a organizației.

Bulgaria

Organizația de pioneri din Bulgaria se numește „Septembrie“. Acest nume vine dela „Septembrie“, luna când patria lor a fost eliberată de Armata Roșie.

VULTURII LUI TITO

Blaja n'a mai putut să stea serioasă. A început să râdă, cuprinsă de voieșie, dar scârțâitul sec și prelung al mașinii din curte, i-a adus aminte că nu era timp timp de glumă.

A venit în spre fereastră și punând pușca mitralieră pe prichiciu, l-a luat de umeri și l-a suit sus, să privească flăcările ce parcă mușcau din văzduh.

— Vezi?

— Da, acolo se luptă ai noștri...

Milan și-a adus aminte că l-a făcut copil și a dat să se dea jos. Se sbătea în brațele ei și mârâia, inciudat.

— Nu, nu, lasă-mă!... Ai spus că-s copil...

— Păi am glumit... Ce, nu e voie?...

— Ba e voie... Da' asta-i glumă: să mă faci copil, când o să împlinesc peste cinci zile „aproape” zece ani!...

— Ce e aia „aproape” zece ani?

— Da, adică peste 6 luni și cinci zile, o să împlinesc „fix” zece ani. ...Da' peste cinci zile, o să-i împlinesc „aproape”, adică după 6 luni..

— Bravo, Milan, grozavă aritmetică! Dacă e așa, atunci ne facem prieteni. Nu mai ești copil, ești flăcău. Așa e bine?

— Bine! a spus Milan, ca un om mare și a deschis ușa. Mata mai ai ceva prin camera asta, ca să-ți duc? Văzând privirea Blajei, care-l asigură că n'o mai reține nimic, el a pus ochii în pământ și a făcut primul pas. Atunci să mergem, că jos, în curte, ne așteaptă oamenii, munca...

*

Ecoul bubuiturilor de tun s'a apropiat tot mai mult de oraș. Intr'un timp răsună atât de tare, încât cei care alergau prin curte, cu paturile în brațe și cu instrumentele, aveau impresia că din clipă în clipă se va spargeun obuz chiar în mijlocul lor. Blaja se simțea parcă alta, plină de vioiciune, cuprinsă de-o energie pe care nu și-o cunoscuse înainte. Împreună cu Milan și cu doctorul Pribecevi, ei căraseră afară toate paturile din Salonul nr. 5, al „convalescenților”, și acum se căsneau să târască pe ciment și dulapul cu medicamente.

Voia bună nu lipsea, deși loviturile de tun se auzeau tot mai aproape.

Fusese evacuat tot materialul dela etajul întâi și dela parter, și mai urmau să fie evacuate proviziile și bucătăria.

Mașinile încărcate se puseră în mișcare. Parte din cei care lucraseră la încărcat se suiră înăuntru.

Pe doctor vrură să-l urce cu forța, la prima mașină, în față, lângă șofer.

— Dumneavoastră trebuie să plecați neapărat, stăruia Blaja... ...Domnule doctor, pacienții...

— Da, da, „doctorul” să plece. rămânem noi! țipa Milan și bătea din palme, cuprins de beția muncii, care-l exaltase.

Dar n'au mai apucat să-l înghesuie în mașină și să se lupte cu el, ca să cedeze.

Deodată s'au auzit pe aproape, aproape de tot, șuierături și un motociclist a trecut în goană, stârnind praf în urmă și urlând:

— Nemții atacă orașul și din spre Nord-Vest, singura cale de scăpare e spre liziera pădurii. Fugiți într'acolo!

S'au urcat cu toții în mașini, dar înainte de-a pune piciorul pe scară, doctorul a apucat „automatul” din mâna lui Milan, care se certa cu ceilalți, să se urce ultimul.

— Vedeți, ați vrut să nu pot fi și eu odată infanterist!... Da' nemții țin cu mine și nu v'au lăsat să vă puneți planul în aplicare.

*

Când au ajuns în pădurice și-au dat seama că sunt înconjurați. Avantgarda nemțească își și fixase posturile de mitralieră. Dar s'au hotărât să treacă, totuși. Să forțeze trecerea sau să moară...

Fiecare mașină și-a făcut planul de asalt, în plin mers. Doi oameni în față, pe ambele scări, unul în spate, câte trei pe ambele laturi. Aici cu guri de foc, oastea blindată a lui Tito.

În prima mașină, în care luaseră loc Blaja, Milan și Doc-

torul. luptă mare pentru primele „două” locuri de pe scara mașinii. În sfârșit, s'a făcut alegerea...

Milan se pitulase în stânga, lipit de tabla rece, cu privirea țintă, iar în dreapta...

— „Soră”!... Blaja!... Blaaaajaaa! țipa el, cu degetele fixate pe trăgaci, cu privirea țintă înainte. Uite-i... Fritil, uite-i...

Cei dinăuntru mașinii băteau enervați în parbriz, să-l astâmpere. Văzând că sbiară mereu, au oprit mașina, deși oprirea aceasta le putea fi fatală.

Șoferul a deschis portiera și a strigat, cu o voce răgușită, aproape cu ură, scrâșnind din dinți:

— Taci! Ce ești nebun, vrei să ne descopere?... Că acum te svârl jos, diavole!...

Dar doctorul l'a privit blând și l'a liniștit pe șofer cu vorbe domoale. Lui Milan îi venea să sară singur din mașină, și când era gata să facă săritura, a auzit o voce pe care-o cunoștea, din cealaltă latură a mașinii:

— Ei, voinicosule, pisică cu clopoței, nu te-astâmperi?!...

Și vocea asta l'a reținut. Gata, nu mai sărea din mașină...

Și o simțea aproape pe „sora” Blaja, aproape de el, lângă el... A închis ochii și apoi i-a deschis deodată, porcă tocmai atunci când a trebuit.

Mașina asalta cuiburile de mitraliere, surprinse de ivirea coloanei.

Doi nemți se ridicaseră gata să tragă, dar tocmai pe aceștia i-a rețezat el, fiindcă atunci, atunci deschisese ochii.

Lovitură precisă, instantanee, care dăduse posibilitate mașinii să facă breșa, deschizând drumul înainte.

În larmă și șuierături de gloanțe, husduiați de parcă ar fi sărit din groapă în groapă, au trecut de zona primejdioasă, în câmp liber

*

Câți kilometri făcuseră? Cine știa? Dar aci erau printre ai noștri, care se retrăgeau metodic, luptând. Și erau coloane nesfârșite: infanterie, artilerie, tancuri...

Au oprit, au scoborât din mașini.

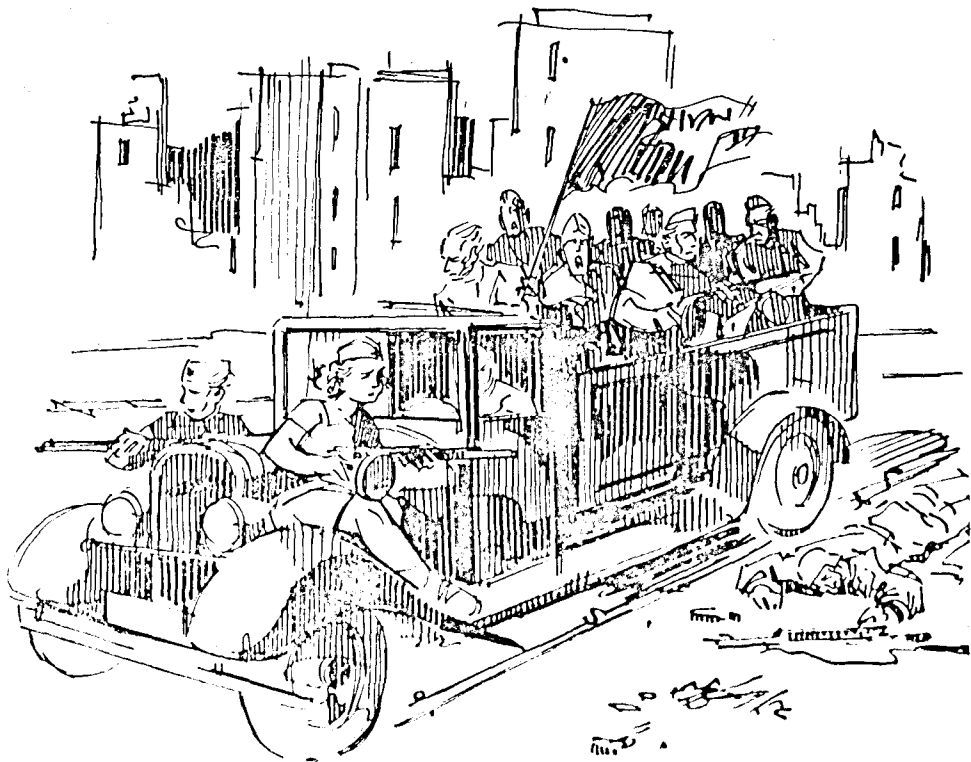
— Ce facem? a întrebat șoferul. Mergem mai departe?

— Unde să mergem mai departe? a spus doctorul Pribecevi, răsând din plin, liniștit. Păi am ajuns! Nu vezi „Armata”, nu te simți în siguranță? Scoate harta: linia Drin-Goradp. Aci e rezistența. Căutați spitalul. Eu rămân aci, cu cine o mai vrea, ca să săpăm tranșee la noapte... Că pansamentele le-am schimbat la plecare...

Blaja și Milan îl urmară, ținându-se de mână, ca și când ar fi pornit să joace ntr'o horă...

În fața lor soldații se dădeau la o parte, prvindu-i cu drag cum merg înlănțuiți, cu „automat” în bandulieră și cu sape pe meri.

— „Vulturii lui Tito!”..., rosti cu seriozitate un soldat cu fața măslinie și ochii i se umplură de o spuză de bucurie mai năpraznică și mai fierbinte decât clocotul soarelui...

TOVARĂȘII DE MUNCĂ

FABULĂ

In tine să te bizui, proverbul cuvântează,
Și 'n cei porniți cu râvnă și dragoste la muncă;
Esop ne-o amintește, furnica-o ilustrează:
Povața asta, tuturor ne-o dă poruncă.

De mult sau chiar az' vară,
O ciocârlie 'n lan de grâu sbura,
Și puii și-i ducea alin, în vânt de seară.
In pătuceanul ce 'ntre spica sta.
Povestea ei, poveste minunată.
O știți și voi, de vreji, v'o mai repet:
Isi face cuib, se ouă, clocește, și ce-i drept,
Din ouă ies mici ciocârlii, ce par de vată.
Și maica lor, de mii de griji muncită.
Pornește să le-aducă în cioc muscuțe bune.
Și fiecăruia îi dă povață cum să stee straiă neadormită,
De va veni stăpânul locului cu grâne

Prelucrare

d u p ă

L A F O N T A I N E

— Copii, să fiți atenți și s'ascultați ce-o spune.
Că după vorba lui, de'ndată vom vedea
De trebuie să plecăm din lan — or s'o putea
Vreo zece zile, sau mai multe, — a mai rămâne.

Veni boierul, țanțos mai pășea!... —
Iar după el, dând roală ca motanii.
Vreo cinci copii; tii ce-i cocoloșea...
Că unii — erau flăcăi, intrați în anii
Când viața adesea celor alintați, pare grea.
Isi duse brațele pe după gâtul celor mari
Apoi, căscând, le spuse pe 'nserat
— Ei, lanurile-s coapte, bune de secerat;
Acu 'i-acu', dar nicio grijă, c'acem brate tari
Rugați-i, deci, să vină să ne-ajute,
Pe-acei prieteni de ospăț și cumetrii
Că doar ne-am ghituit și-am făcut beții
Destule, împreună; az' brațele cuvine-se să ne 'mprumutel..

Când auziră astea, puișorii,
Stătură 'n cuib, plouați și amărâți.
Și ciocârlia când veni, simții fiorii
Că-i străbătea, și-i întrebă:
— Urâților, urâți,
Spuneți măicuței, să v'aline dorul.
Ce-ați auzit, de v'a trecut fiorul?
— Păi ce să auzim, vorbi Limbutu?!
Măine, be seară, ne vom cărăbăni...
Sosesc prietenii cu secere, spuse — Amărâțul:
— De-acu' s'a dus pat cald!... mezinul trâncăni
— Ei asta-i bună, să vă spăimântați de-atât
Spuse măicuța și sbură voioasă.
Credeam că-mi dați o veste mai amară, urăcioasă. —
... Atunci nu-i grabă; uf! cât m'am sbătut...
Plecă măicuța iar după mâncare
Trecuseră trei, patru zile și...
Boierul cu copiii în spre lanuri iar veni.
Ducându-și plozii împrejur, ca mâța care...
(Ei vezi, fabula asta o s'o spun când mi-o veni!)

— Tii, Doamne!... bobul ăsta caseă 'n spic
Și noi, nerozii, ne bizuim pe munca lor
Văzurăți, leneșii și oameni de nimic,
La chef sunt buni, dar când e vorba de-ajutor
Dar nu-i prea mare casna să găsești
Alți harnici muncitori, cu-așa chirie.
Totul în viață e să știi să chibzuești.
Să știi de unde-i poți afla pe veresie...
Vezi... i-am găsit... datornicii, săracii.
Ei vor veni, că nu de geaba luni și luni i-am ajutat
Cu atât bănet... și când ne 'napoiau pitacii,
Pe unii de dobândă la dobândă, i-am iertat!

„Acu' ne-am ars!” — grăiră puii între ei.
De mâine, lanul la pământ va fi;

TELEGRAFUL FOCULUI

de I. ȘUR

FRAGMENT DIN CARTEA de la „FOCURI DE SEMNALIZARE” la RADIO
CARE VA APARE IN EDITURA „CARTEA RUSĂ” — TRADUCERE DIN LIMBA RUSĂ DE V. SĂRBU

Există următoarea legendă: Acum vreo trei mii de ani, forțele elene au asediat orașul Troia din Asia Mică. Zece ani a durat asediul, dar el se desfășura fără succes. În sfârșit, Greci au găsit un șiretlic. Au construit un cal uriaș din lemn și, spre a induce pe Troieni în eroare, s'au urcat în corăbiile lor și au plecat larg, până la o insulă mai apropiată.

Troienii, naivi, au răsuflat ușurați: așa dar, se terminase cu acest asediu blestemat! De bucurie, au adus în cetate cadoul grecesc — calul de lemn; au făcut un ospăț pentru sărbătorirea victoriei, iar noaptea au dormit cu toți fără nicio grijă. Tocmai acest moment a fost așteptat de către ostașii greci. Ei au sărit din ascunzătoare lor au nimicit repede garda de pază și au deschis poarta cetății. În acest timp, trupele elene s'au întors din insulă și au ocupat cetatea. Astfel printr'un vicleșug de războiu, greci au obținut mult așteptata victorie asupra Troiei.

În aceeași noapte, comandantul elen, regele Agamemnon, a comunicat evenimentul îmbucurător la castelul său din Micena. Și a doua zi de dimineață, soția lu Agamemnon, Clitemnestra, știa deja despre victorie. Știrea a parcurs mai bine de 500 km. în câteva ore. Cum putea să

se întâmple așa ceva? Uitați-vă numai la hartă: unde e Troia și unde e Micena?

Pe vremea aceea, corăbiile se mișcau foarte încet, și numai dacă aveau un vânt prielnic.

Alergând pe jos sau călare, nu te poți avânta peste valurile mării, înconjurul pe uscat e la o depărtare de 3-4 ori mai mare decât pe apă.

Dar și irea îmbucurătoare n'a trecut nici pe uscat, nici pe mare, ci... prin aer.

În noaptea victoriei, pe muntele Ida, din apropierea Troiei, Greci au aprins un foc. Când acest semnal convențional s'a observat pe insula Lemnos, s'a aprins imediat acolo un al doilea foc. În curând a apărut și al treilea foc, pe stânca Athos. De acolo, știrea de foc a alergat la insula Eubeea și a sărit de pe mare pe uscat. Iar mai departe, calea trece prin vârful muntoase Citheron și Egiplanct, prin înălțimile Archneei, drept spre castelul regal din Micena.

Iată despre care telegraf de foc ne povestește legenda politică.

Cu mii de ani în urmă, oamenii transmiteau semnele convenționale prin focuri aprinse, chiar foarte repede și la distanțe mari. Lumina unui foc se propagă mult mai departe sau mai repede decât bătăile tobei. Pentru o transmisiune rapidă, lumina e mult mai utilă, decât sunetul. Și flacăra a servit multor popoare drept primul telegraf.

Înainte de era noastră, în Nordul Africei se găsea un mare oraș, Cartagina. Se poate spune chiar, că nu era un oraș, ci un stat întreg, foarte bogat. Nu de geaba popoarele vecine se uitau cu lăcomie la el. Dar de îndată ce dușmanul se apropia de frontierele Cartaginei, se aprindeau focurile la posturile de pază. Semnalele luminoase treceau de la un post la altul și într'un timp scurt, toți locuitorii erau informați de pericolul ce-i amenința.

Hannibal, vestitul comandant cartaginez, se folosea adesea de ajutorul focurilor. La alarma de luptă ce se dădea prin flăcările semnalizatoare, luptătorii se adunau în jurul focurilor și se pregăteau pentru noi marșuri, spre exteriorul țării.

În China antică, linia telefonului de foc trecea de-a-lungul Marelui Zid. Nu degeaba și-a câștigat numele său mândru: întăritura era înaltă și solidă. Acest zid construit din piatră și cărămidă, se întindea aproape până la 2000 km. Toată țara fusese mărginită în partea de Nord de acest zid, care îi apăra foarte bine pe Chinezii pașnici de năvălirile și jafurile nomazilor războinici.

La fiecare 200 metri de-aupra Marelui zid, se ridicau turnurile de pază. Ziua și noaptea, fără întrerupere, făceau de gardă sentinele vigilente. Și când observau detașamente de străini, de îndată aprindeau focurile, în vârful turnurilor. Ele anunțau războiul și-i chemau pe toți luptătorii la arme.

de
T
E
O
D
O
R
G
R
I
G
U

Spre seară, ciocârlia iar la cuib veni:

- Hei, pușori, vreo veste nouă? Ce-i?

De irică și necaz tăcură toți,

Căpșoarele și le 'ntundară 'n puf:

- Mămică, mâine vin datornici, ca să-i lucrezel..

- Atâta-i doar... Cât mă speriați, ufl..

Atunci e bine, stăm pe loc și-acum...

Eu plec, voi fiți cu ochii-atenți la drum!

Spre asfințit, când da s'apară luna,

Veni boierul, pași făcea greiou;

Copiii-și luase numai cei de soiu,

Ce le mișca mustața... și 'njurau într'una.

Privi la spice, gata să se scurgă,

Și-i sudui pe, cei chemați mai ieri.

- Poffim, datornicii!... Tu sau ei-s boieri..

- Prost mai fusei!—câtam potcoave... pentr'o iapă murgă..

De-am', copii, să știți, m'am lecut;

Sus brațele, la muncă s'o porniți!...

...Și-om merge 'n sat, pe la țărani, cu ei uniți,

Om face treabă bună. Lenevia, de az' s'a isprăvit!

Auziră puii voroava,

Și-și rădeau în pene:

- Ehei, iar băzmuște boierul;

Le spune alor săi, snoava!...

Dar când veni ciocârlia)

Și auzi vorba lor, spusă glumind,

Îi potoli din răs, cu blândeșe ciripind,

Și le arătă cu aripa, văzduhul, țaria..

- De mâine, copii,

Alt cuibușor cald ne-om tocni,

Căci acu-i cu seriosul,

După cum îi simt eu vorbeii, tâlcul, mirosul.

Și-a doua zi chiar veniră în grâne,

Secerători zeci și zeci;

Da' cine-i cunoaște, cine-i știe pe nume,

Că se acoperiseră cele albe potoci...

Drept vă spun, feților, să știți,

La muncă dreaptă să nu progetați, să vă tocniți..

În tine să te bizui, proverbul cuvântează,

Și 'n cei porniți cu râvnă și dragoste la muncă;

Esop ne-o amintește, furnica-o ilustrează:

Poraja asta, tuturor ne-o dă poruncă.

BOIERUL FIERAR

Prelucrare după Irina Cornanhova de Victor Făuraru

A fost odată un boier, bogat nevoie mare. Intr'o zi, trecând pe lângă o fierărie, îl văzu pe fierar bătând cu ciocanul în nicovală și cum felul iscusit de-a lovi fierul înroșit îi plăcu nespun, el se hotărî să se apuce de meseria asta, mai cu seamă că vedea că de pe urma ei ies foarte mulți bani.

El își spuse: „Trăiesc, dar trăiesc ca vai de lume, așteptând până se coace recolta! Iar după aceea, cine știe când se ivesc cum-părătorii, ca să mi-o cumpere. O vând, și aștept iar, până mi se plă-tește... În schimb, fierarul bate nițeluş cu ciocanul și gata, și are banii în palmă... Ei meseria asta e bună și am să mă apuc neapărat de dânsa!”

Așa își spune boierul, vându moșia, pune banii la chimir și-și deschise o fierărie. Iar pe fecior îl luă cu sine, ca să-i ajute să umfle foalele. Stătea ca un adevărat fierar, cu mânecile suflecate și cu șorțul de piele pe dinainte, așteptând să-i vină clienții.

Deodată, iată că-l vede pe-un țăran că trece cu carul pe-acolo.

— Hei, bre omule, stai, vino 'ncoace! Țăranul veni, cam supărat că-l oprise din drum.

— Măi, frate țărane, n'ai nevoie să-ți dregi ceva...

— Păi cum nu, boierule! Mi-ar cam trebui niște șine la toate roțile.

— Prea bine, frate, șezi colea, c'o să ți le fac pe loc.

— Dar cât m'ar costa, boierule?

— Ei asta e: mult nu ți-oiu lua, dar în schimb îți voi face niște șine, să mergi cu carul o sută de ani...

Boierul se apucă de lucru: feciorul începu să umfle foalele și boierul așeză fierul pe nicovală. De știut, nu știa încă să lucreze, dar credea că muncind cu sârg, va ieși până la urmă ceva...

Puse tot fierul în foc, îl înroși bine, dar de atâta înroșeală, îl arse de-a-binelea.

— Uite ce este, frate țărane, spuse boierul, n'o să-ți iasă decât o șină... O șină, pentru o singură roată.

— Fie și-o șină, spuse țăranul. Numai să fie șină cum am mai avut, sdravănă, să mă țină...

Bate iarăși boierul în fier, și-i spune țăranului:

— Bade după cum văd, n'o să-ți iasă nici măcar o șină... Dar dacă moiu căzni, poate c'o să scot un dinte pentru o grapă.

— Bine, și dințele pentru grapă e de folosință, spune țăranul încântat. Dar dă-mi mai repede dințele și să mă duc în plata domnului!

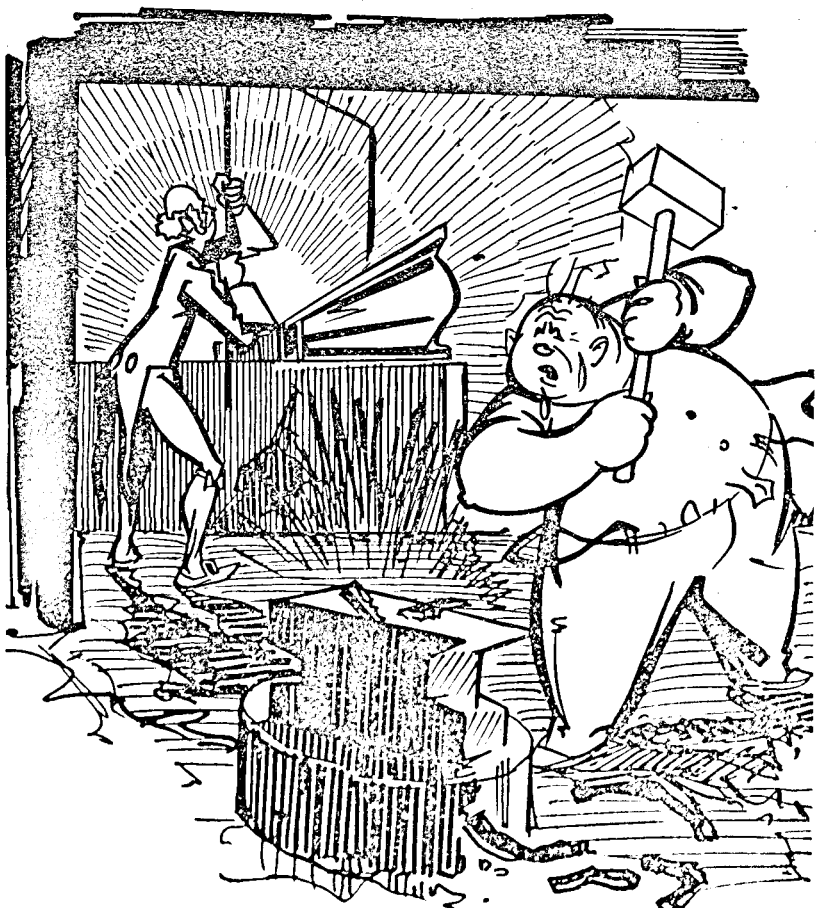
— Vezi, frate, mă pripii: n'o să-ți iasă nici un dinte pentru o grapă. Dacă s'o îndura Dumnezeu de noi, cred c'o să-ți iasă un cârlig pentru opinci...

Ei, măcar și-un cârlig ar fi bun! spuse țăranul.

Dar nu i-a mai rămas boierului nici de-un cârlig: prăpădise to fierul.

Cu toate astea, nu se dădu bătut: lucră până ce-l apucară sudorile! Vorba proverbului, până ce trecu de-a șaptea sudoare...

Și-i spuse într'un sfârșit, cu temere și mai mult în silă:

— După câte văd, tare mă tem că n'o să-ți iasă niciun cârlig. Dar vezi, mă siliesc din răputeri și sunt singur c'o să-ți iasă o șină minunată...

Boierul afundă fierul roșu în apă și acesta începu să sfârâie: Fșșș-șș-ș!...

— Ei, boierule, spuse țăranul, cam cât trebuie să-ți dau pentru „șină“?

— Vezi, după câtă casnă am avut, s'ar cădea să-ți cer o sută cinci zeci de ruble pentru toată treaba ce ți-am făcut-o. Dar să știi! acum, de întâia oară, îți iau numai o sută...

— Bine, boierule, numai că n'am bani la mine... Dă o să mă duc să-i iau de-acasă.

Țăranul pleacă și boierul se grăbi să-i spună feciorului:

— Când o să vină țăranul cu banii, ca să-mi plătească pentru ce i-am făcut, tu să sari cu gura, să te arăți nemulțumit și să spui: „Mai adaugă-i!... Mai adaugă-i!...”

— Ai înțeles!

Țăranul își luă de acasă un hârdău cu apă și un polonic, pe care-l spânzura de una din toarte.

Cum ajunsese în fața boierului, umplu polonicul cu apă și i-l svârli în față:

— Poftim arvuna, boierule! Apa asta face cam vreo trei zeci de lei... S'ar fi convenit să fie fiartă, cum mi-ai fiert și matale fierul și mi l-ai ars, dar treacă dela mine...

Dar cum feciorul nu înceta să strige, cât îl lua gura: „Mai adaugă-i! Mai adaugă-i, țăranul apucă hârdăul de ambele toarte, și cum boierul, infuriat, sosise până în dreptul căruței, îi turnă tot hârdăul în cap, făcându-i o baie de mai mare mândrețea...

După aceea, țăranul dădu biciu cailor și... se șterse ca fumul...

Infuriat la culme, boierul se apropie de fecior, care deși luase în seamă tot ce se întâmplase, nu înceta să strige:

— Mai adaugă-i! Mai adaugă-i!...

— Bine, slugă nemernică... vezi că țăranul mă „botează“, și'n loc să-l astâmperi, strigi tot mai tare: Mai adaugă-i! Mai adaugă-i!...

— Păi, boierule, n'ați poruncit dvs. să spun așa?...

Și neluând în seamă cuvintele boierului, care-l tot suduia, se duse și el, ca și țăranul, pe ici-încolo.

Inciudat că și feciorul își bătuse joc de el, boierul trase obloanele la fierărie, svârli șorțul cât colo și se gândi că meseria de fierar nu e chiar atât de ușoară...

JOCURI ÎN GRUP

Trenul copiilor

Numărul jucătorilor: 30—40.

Locul: sală, pajiște.

Materialul: bilete de tren, (cartonașe mici pe care sunt scrise nume de gări) trompetă.

Anotimpul: toamna, iarna.

Organizarea jocului: În diferite puncte ale salei sau locului se hotăresc mai multe gări. La fiecare din ele stă câte un șef de gară care împarte și strâge biletele călătorilor. Se poate face poduri între stațiuni, prin 2 jucători ce stau față în față, prinși de mâini și ridicate în sus. De asemenea se poate face și tunel prin mai mulți școlari puș unul lângă altul, întocmai ca la pod.

Un copil reprezintă mașina, un altul tenderul și un altul șeful de tren. El stă cu o trompetă atârnată de gât. Trenul stă în una din stațiile de plecare. Ceilalți copii sunt călători.

Desfășurarea jocului: Șeful de gară dă bilete călătorilor pentru stațiile ce le cer și care figurează în joc. Șeful de tren spune: „Poftiți în vagoane domnilor“. Călătorii se prind în urma tenderului. Șeful sună din trompetă, mașina șuieră și trenul pleacă pufăind. Când trece pe pod, prin tunel trenul șuieră.

La apropiere de altă stație, șuieră. Ei merg în trap liniștit. Ajunși la o gară trenul se oprește. Unii călători se dau jos.

Șeful de gară strânge biletele. După ce noi călători s'au atașat la ceilalți și s'a împlinit termenul de staționare, trenul pornește înainte cu aceeași execuție de semnale. La sosirea într'o gară, șeful anunță în felul următor: „Iași două minute“; prin gări se pot sui alți călători cu bilete luate. Jocul continuă.

Reguli: 1. Călătorii dați jos la o stație pot traversa deadreptul la alta și luându-și biletele de acolo să aștepte trenul și să se ducă cu el. Cu chipul acesta e veșnică mișcare,

2. Numele stațiilor să se ia din cele cunoscute, sau se pot da de conducător, — stațiile reale dintre două orașe mari, — cu scop instructiv, — învățarea gărilor de pe o linie.

La repetarea jocului se pot lua gările de pe altă linie.

P A S T E U R

PRIMUL COPIL LECUIT DE TURBARE

Prelucrare după R. VALER'RADAT

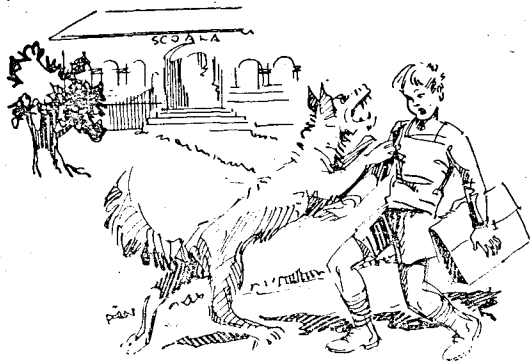
Intr'o dimineață din vara anului 1885, marele învățat Pasteur văzu intrând în laboratorul său pe un mic alsacian, în vârstă de nouă ani, care se numea Ioseph Meister.

O femeie cu ochii înecați în lacrimi îl întovărășea. Era chiar mama copilului. Ea îi povesti lui Pasteur că înainte cu o zi, pe când Ioseph mergea pe-o cărare ce ducea la școală, un câine tăbări asupra lui și-l trânti la pământ.

Un zidar, care tocmai trecea pe acolo, se înarmă cu o bară de fier și izbuti să gonească dulăul.

Ridică apoi copilul de jos, plin de bale și sânge îl duse la părinții lui.

Doctorul Weber, medicul comunei, fu chemat în grabă de familia Meister. După ce arse mai întâi toate rănilor micuțului cu acid

fenic, el o sfătui pe mamă să plece cu copilul la Paris, chiar a doua zi. După aceea, îi dădu adresa lui Pasteur.

Pasteur îl examină cu atențiune și când văzu mușcăturile de pe trupul micuțului și chinurile care i se citeau pe față, fu adânc mișcat.

El fu cuprins de o arzătoare dorință de a scăpa dela moarte.

Dar pentru ca să-i vină într'ajutor, el trebuia să încerce o ultimă soluție, adică să încerce serul contra mușcăturii de turbare, care până atunci se dovedise a fi bun numai pentru câini.

Sbuciumându-se între grija unui insucces și speranța unei vindecări miraculoase, Pasteur consultă și pe alți doi medici. Ei fură de părere să i se facă micului Meister, chiar în seara acea, prima injecție.

Pe deoparte Pasteur era bucuros că ambii colaboratori ai săi fuseseră de acord cu el ca să-i facă injecția lui Ioseph, iar pe de alta, se temea că procedaseră pripit și că putea să intervină vreo complicație, care să-i fie fatală micuțului.

Ioseph se temea și plângea mai înainte de a i se fi făcut injecția, ca și când îl aștepta cine știe ce grozavă operație.

Dar Pasteur l-a luat în brațe, cu răbdare, i-a introdus binișor acul sub piele și... gata! „operația” s'a terminat...

A doua zi după injecție, Ioseph se simțea bine de tot și se juca, fără nicio grijă, cu găinile, cu iepurii de casă, cu porcii de India și cu micii șoareci albi, care-i serveau lui Pasteur pentru experiențe.

Dar în timp ce voia bună a copilului revenea încetul cu încetul, Pasteur era din ce în ce mai îngrijorat. Tratamentul urma să țină zece zile. Din zi în zi injecțiile deveneau mai puternice și ele puteau să provoace turbarea, când nu te-ai fi gândit în loc s'o vindece.

Pasteur se chinuia, întrebându-se tot mereu: „o reuși, care?” Noaptea era cuprins de fierbințeală, ca și când ar fi fost el bolnav. Prin fața ochilor îi trecea mereu figura ce pilașului, pe care-l văzuse în ajun jucându-se în grădină cu iepurii de casă, zâmbind nevinovat...

Acum părea că e cuprins de chinurile morții, că se innăbușe din cauza crizelor de turbare, întocmai cum mai văzuse pe un bolnav, care murise în spital la el...

Dar Ioseph dormea liniștit în pătuțul său, visa liniștit și nici nu presimțea grijile care-l chinuiau pe salvatorul său.

Ultimele injecții le-a suportat fără să scoată un cuvânt. Căpătase o mare dragoste pentru „scumpul domn Pasteur”, cum îi spunea el, și se lăsa în voia lui, să-i facă injecția pe indelete.

Și iată că veni seara ultimei injecții, cea de-a zecea, cea mai puternică, hotăritoare!...

Și de data aceasta Ioseph suportă, calm, facerea injecției și așa cum se obișnuise din prima seară, își luă rămas bun dela dânsul, îmbrățișându-l cu dragoste. Apoi, se duse liniștit să se culce, împreună cu mama-sa.

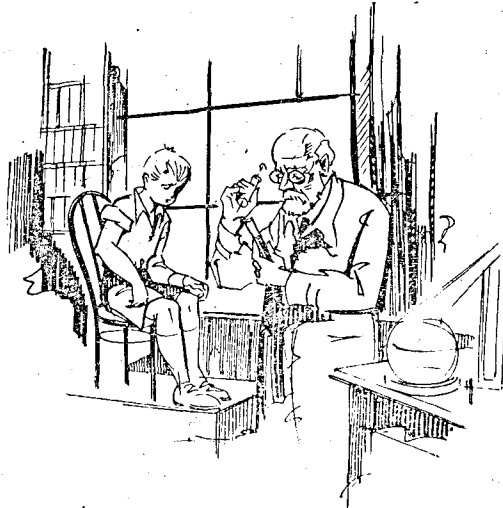
Pasteur îl petrecu o clipă cu ochii, și când se închise ușa, parcă se trezi dintr'un vis...

Se duse acasă, să se culce, fiindcă se simțea tare obosit...

Dar noaptea aceea fu chinuitoare, plină de vise rele și de imagini năstrușnice. Dar parcă în noaptea aceasta imaginile erau mai numeroase, iar răcnetele copilului mai puternice.

Când se trezi dimineața și trase stolurile, Pasteur era alb ca varul...

Nerăbdător să vadă ce se întâmplase cu copilul peste noapte el se îmbracă cât putu mai tute și dădu fuga la spital.

Dar acolo ce-i fu dat să vadă, când intră în cameră: micul Ioseph dormea liniștit, și un zâmbet șăgalnic îi juca pe buze. Cine știe ce lucruri frumoase visa...

Acum Pasteur se liniști. El se convinse că pericolul trecuse. Micul Meister continua să se însănătoșească pe măsură ce treceau zilele, astfel că pe la sfârșitul lunii se putu întoarce acasă, în Alsacia, împreună cu mama lui.

Pe când privea la microscop ultimele rezultate ale experiențelor sale Pasteur grăi pentru sine, mulțumit:

— Da, am ieșit învingător! De acum, toți copiii și toți oamenii mușcați de turbare, vor putea fi lecuiți!...

TUNISUL

Tunisul este un mic petec de pământ roditor, așezat pe țărmul african al Mării Mediterane, la Sud de insula Sardinia, între Algeria (posesiunea franceză) și Libia (posesiune italiană), separat de restul Africii prin marele pustiu al Saharei.

Clima, vegetația și felul de viață al locuitorilor, aduc aminte de ținuturile din partea de miază-zi a Europei.

Porțiunea cea mai bogată a Tunisului este desigur regiunea sa de miază-noapte și mai ales valea Medjertei, unde se 'ntind mari păduri de stejari de plută și vaste plantații de măslini, portocali, lămâi și smochini.

Peste Berberi, poporul de baștină al vechii Numidii, au venit Fenicienii pe la anul 1000 înainte de Christos. Regina acestora, Dido, și-a clădit la Cartago (Cartagina) o măreață capitală, ceva mai la Nord de actuala capitală a Tunisului.

Cucerită de Români, țara s'a romanizat până în ținuturile ei cele mai aride dinspre miază-zi, unde urmele romane se întâlnesc și azi, la tot pasul. O scurtă stăpânire bizantină a răspândit aici creștinismul.

În urma prăbușirii imperiului roman, Tunisul a fost ocupat pe rând, întâi de Vandali, și apoi de Arabi, care au înlocuit pretutindeni vechea cultură și artă romană cu propria lor cultură și artă. Iar lucrul acesta s'a făcut atât de profund încât chiar și vechea populație berberă a fost asimilată, fapt ce nu reușise nici stăpânirii feniciene și nici celei romane.

Așa se explică de ce astăzi limba arabă se vorbește în tot Tunisul, iar creștinismul s'a pierdut aproape complet, fiind înlocuit printr'un mahomedanism fanatic.

La 1705 Tunisul a fost cucerit de Turci, care l-au ținut în stăpânire, printr'un lung șir de bei, până la 1881, dată când Francezii, pentru a stârpi pirateria din Mediterana l'au pus sub protectoratul lor.

Capitala de azi a Tunisului, cu acelaș nume, a fost clădită în imediata apropiere a vechiului oraș *Carthago*, ale cărui ruine se mai văd și astăzi, ceva mai spre miază-noapte.

Lângă port se 'ntinde cartierul modern al europenilor cu bulevarde largi, umbrose, case înalte, o frumoasă catedrală, casino, cafenele; spre miază-zi, bulevardele acestui cartier se pierd în învălmășeala ulițelor strâmte și întortochiate ale cartierului indigenilor.

De curând au avut loc aci lupte crâncene între forțele aliate debarcate în Africa și armatele nemțești care s'au retras pe pământul acestei țări propice apărării. Dar cu toate acestea nemții au fost zdrobiți după lupte crâncene, iar țara a fost eliberată, recăpătându-și aspectul vieții de odinioară.

DIN VIAȚA PIONERILOR de PRETUTINDENI

Un grup de pioneri Jugoslavi pe străzile Capitalei

Aceștia sunt viitorul patriei lor

Un grup de pioneri Jugoslavi pe străzile Capitalei

VIZITA PIONIERILOR JUGO-SLAVI LA NOI

Și acum, o fotografie în grup, nu strică!

Acești pioneri Jugoslavi se odihnesc după un marș lung

„Și noi vrem să ne pozăm“!

C A Ș T A N C A

A. P. CEHOV

DUPĂ CARTEA CU ACELAȘ NUME CARE VA APARE ÎN EDITURA „CARTEA RUSĂ”
Traducere din limba rusă de: NICOLAE PAFOCĂSCU

O PURTARE PROSTEASCĂ

O cățelușă roșcovană, cu botul curat ca de vulpe (o corcitură de „rasă” cu o potae de rând) aleargă încoace și încolo, pe un trotuar, zăpăcită. Din când în când se oprește, își ridică pe rând lăbuțele înghetate, scâncind și chinându-se să-și dea seama: cum a ajuns să se rătăcească?

Își amintea lămurit de tot ce făcuse în ziua aceea și cum, în cele din urmă, nimerise pe trotuarul necunoscut.

Des-de-dimineată, stăpânul ei, tâmplarul Luca Alexandrici, și-a îndesat căciula pe cap și, luând la subțioară un obiect înfășurat într-o basma roșie i-a spus:

— Caștanca, hai!

La aceste vorbe, ea a ieșit din culcușul de talași de sub strung; s'a întins cu poftă și a pornit-o după stăpân.

Mușterii lui Luca Alexandrici locuiau grozav de departe, așa că, înainte de a trece pe la fiecare, tâmplarul era nevoit să se abată pe la câte-o cârciumioară, ca să mai prindă putere.

Își mai amintea că pe drum se purtase destul de urât. De bucurie că fusese luată la plimbare, sărea, lătra după tramvaie, intra prin curți și se lua după alți câini. Pierzând-o mereu din ochi lemnarul era nevoit să se oprească și s'o ocărească aproape la fiecare pas. Ba odată, el a apucat-o, chiar, de urechea ei de vulpe roșcovană, și i-a spus printre dinți:

— Cră-pa-r'ai să crăpi, holeră!

După ce a trecut pe la câțiva mușterii, Luca Alexandrici s'a abătut pe la o soră de-a lui, unde a băut și a gustat ceva; dela soru-sa s'a mai oprit pe la un cunoscut, un legător de cărți, dela legător, la o cârciumă, dela cârciumă la un cumătru, și așa mai departe. Într'un cuvânt, atunci când ajunsesse pe trotuarul necunoscut, începuse să se însereze și tâmplarul era beat turtă. Gesticula cu amândouă mâinile, ofta și bodogănea:

— Întru păcat m'a zămislit maica mea... Oh, păcatele noastre, păcate! Iată, acum umblăm pe străzi și căscăm gura la felinare, iar când om muri în focul Gheenei o să ardem...

Sau cădea pradă unei duioșii subite, o chema la el pe Caștanca, și-i spunea:

— Tu, Caștanca, numai că nu vorbești, încolo, te deosebești de un om, atât cât se deosebește un tâmplar de un dulgher...

Și, tocmai când stăpânul o desmierda, astfel, se auzi un falnic cântec de fanfară. Caștanca întoarse capul și văzu venind un regiment de soldați, cu muzica în frunte.

La auzul fanfarei, se trânti la pământ și începu să urle: nervii ei nu puteau suporta muzica. Dar, spre marea ei mirare, tâmplarul, în loc să se sperie, să schelălăie și să latre, zâmbeste încântat; ia poziția de „drepti” și salută cu mâna la un cozoroc închipuit. Atunci Caștanca începu să urle mai tare încă și, fără să mai știe ce se petrece cu ea, trecu în fugă pe celălalt trotuar.

Când și-a venit în fire nu se mai auzea nicio fanfară, iar regimentul dispăruse. Trecu strada, în locul unde își lăsase stăpânul dar, vai! acesta nu se mai afla acolo. Incepe să alerge încoace și încolo, mai trece odată strada, dar lemnarul parcă intrase în pământ... Incercă să adulmece trotuarul, nădăjduind să-i găsească urmele, dar numai cu puțin înainte trecuse pe acolo un ștregar în galoși noi și, acum, toate urmele erau amestecate cu mirosul cauciucului proaspăt, așa încât nu mai putea deosebi nimic.

Alergă ea astfel, disperată, până la căderea serii. Pe amândouă părțile străzii se aprinseră felinare, iar la ferestre se iviră focuri. Incepu să ningă cu fulgi mari și moi, albînd pavajul, greabănele cailor și căciulile birjarilor. Nenumărați „mușterii” necunoscuți treceau acum pe lângă Caștanca, împingând-o cu picioarele. (Caștanca împărțea întreaga umanitate în două categorii foarte inegale: stăpâni și „mușterii”; între aceștia fiind o deosebire esențială: primii aveau dreptul să o bată, iar

ciumi, o pielită de cârnat, pe care o găsisse pe jos — atâta tot. În locul ei un om și-ar fi zis, cu siguranță:

„Nu nu așa nu mai merge! Mă'mpușc!”

UN NECUNOSCUȚ MISTERIOS

Dar ea nu se gândea al nimic, ci numai plângea. Zăpada moale și afânată o acoperise aproape de tot. O amorțeală grea începuse să o apese. În momentul acela se deschide ușa dela intrarea unde se aciuase, și lăblia de jos o lovește în coastă. Caștanca schelălăie și, voind să se dea o parte, nimeri între picioarele omului care ieșise.

— Cățelușule, ce-i cu tine? zise acesta, aplecându-se puțin. Te-am lovit? O, săracuțul de el... Dar nu te supăra, ha... iartă-mă!

Caștanca se uită la necunoscut printre fulgii de zăpadă care i se prinseseră pe gene. Era un „mușteriu” scurt și îndesat cu fața complet rasă; purta o haină cu blană răsfrântă și cilindru.

— De ce plângi de ce? continuă el să spună, scuturând-o de zăpadă. Unde ți-e stăpânul? Te-ai pierdut de el, da? O, sărmanul cățeluș! Ce se face el acum?...

Simțind o nuanță de caldă bunătate în vocea necunoscutului, Caștanca începu să-i lingă mâna și să scâncească și mai jalnic.

— Și nu e urât de loc... Ba e chiar nostim! adăugă necunoscutul. Curat vulpe!.. Ei, dar acum n'ai încotro. Hai cu mine. Poate ai să fii și tu bun la ceva... Hai!

Zicând acestea, necunoscutul îi făcu un gest cu mâna care nu putea să însemneze altceva decât: „hai să mergem”. Și Caștanca s'a dus după el.

După o jumătate de oră, Caștanca se afla într-o odaie mare, luminoasă, privind cu capul aplecat într-o parte, la necunoscutul care mânca, aruncându-i din când în când, bucățele... Mai întâi i-a dat pâine și o cojiță verde de brânză; pe urmă o bucățică de carne, un pateu și oase de găină, pe care, de flămândă ce era, le înghițea așa de repede, că nici nu mai apuca să le afle gustul. Și cu cât mânca mai mult, cu atât simțea o foame mai nepotolită.

— Dar prost te mai hrănesc stăpânii aceea ai tăi! spuse necunoscutul, văzând lăcomia cu care Caștanca înghițea fără să mestece, tot ce-i arunca. Și ce slabă ești! Numai piele și os...

Mâncase destul de mult, dar era departe de a se fi săturat; își ametise, doar, foamea. După masă, se culcă în mijlocul odăii și, simțind în tot corpul o senzație plăcută, dădu din coadă.

După masă, noul ei stăpân se răsturnă pe un fotoliu și începu să fumeze. În tot acest timp, Caștanca îl privea, da din coadă și încerca să răspundă la întrebarea: unde este mai bine, la necunoscutul acela, sau la lemnar? La necunoscut, interiorul avea un aspect sărăcăcios și inestetic: inafară de fotolii, divan lămpi și covoare; ni-

(Va urma)

A. P. CEHOV

celor din urmă ea avea dreptul să le înfigă colții în carnea dela picioare). Mușterii păreau grăbiți cu loții să ajungă undeva, și nu-i dădeau nicio atenție.

Odată cu căderea întunecului, Caștanca se lipi de pragul unei uși și începu să plângă cu amărăciune, fiind cuprinsă de teamă și desnadejde. Era istovită de ziua întreagă de alergătură după Luca Alexandrici; urechile și labele îi înghețaseră și, pe deasupra mai, era și îngrozitor de flămândă.

În loată ziua aceea nu mâncase nimic. Întâmplător, numai, înghițise puțin pap la legătorul de cărți iar la una din câr-

PÂINEA VULPII

de M. PRIȘVIN

Fragmente din cartea cu acelaș nume care a apărut în Editura „Cartea Rusă”

Traducere din limba rusă de T. TURNER

Odată, am petrecut o zi întreagă în pădure și spre seară, m'am întors acasă cu o pradă bogată. Mi-am scos de pe umeri tolba cea grea și am început să împodobesc masa cu bunățiile aduse.

— Asta, ce pasăre e? a întrebat Zinocika.

— Un gotcan, am răspuns eu.

I-am povestit despre gotcan, cum trăiește în pădure, cum găgâie primăvara, cum ciupește din mugurii mesteacănului și cum strânge toamna lemn câinesc din mlaștini, iar iarna, se ferește de vânt, de frig, stând sub zăpadă. I-am povestit despre ieruncă, spunându-i că e cenușie și are un moț pe cap: am fluevat într'o pâlnie, ca să-i arăt cum face, și i-am dat și fetiței să încerce să fluiera. Am mai împrăștiat pe masă multe ciuperci albe, roșii, negre. În buzunar, se mai găseau mure de culoarea sângelui și afine albastre. Mai adusesem de asemenea o bucățică de rășină mirositoare, pe care i-am dat-o fetiței s'o miroasă și i-am spus că arborii se vindecă cu această rășină.

— Păi, cine îi doftoricește acolo? întreabă Zinocika

— Singuri se lecuiesc, i-am răspuns. Câteodată se întâmplă să vină un vânător, e obosit, vrea să se odihnească; își înfige toporul în pom, își atârnă tolba de crengi și se culcă. Doarme, se odihnește. Apoi scoate din pom tăiușul toporului, ia tolba și pleacă; iar din rana pe care a lăsat-o tăiușul ascuțit, curge rășina aceasta mirositoare, care are darul să strângă rana și s'o lecuiască.

Tot pentru Zinocika, am mai adus multe plante minunate, din fiecare câte un fir, câte o rădăcină, câte o florică: ciuboțica cucului, valeriană, rochița rândunicii, urzica iepurelui. Și tocma, sub urzica iepurelui, se afla o bucată de pâine neagră. Mi se întâmplă adesea, ca atunci când nu iau pâine cu mine, să mi se facă foame, iar atunci când iau, să uit s'o mănânc și s'o aduc înapoi întreagă. Zinocika, descoperind pâinea neagră sub urzica iepurelui, a rămas înmărmurită:

— Cum de-a ajuns pâinea în pădure?

— Ce e de mirare. Doar de-acolo îi urzica iepurelui

— Aia e a iepurelui...

— Iar pâinea e a vulpii. Gust-o!

Cu băgare de seamă, Zinocika a gustat-o și apoi a început să mănânce din ea.

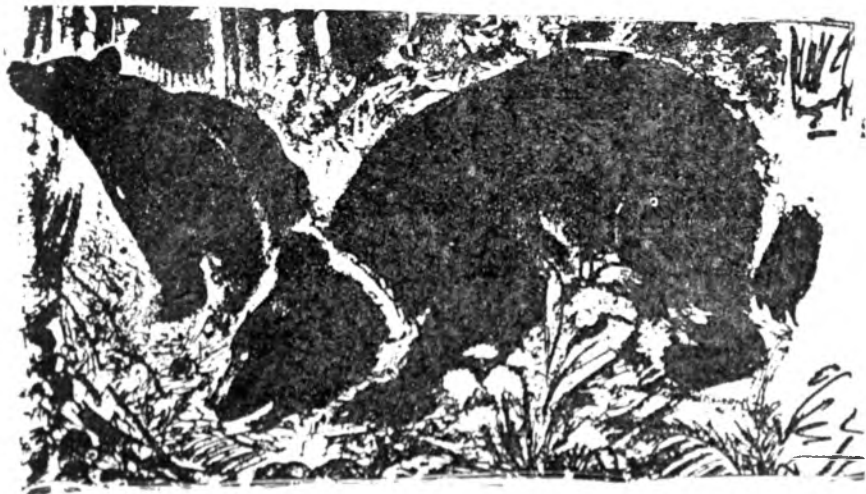
— E gustoasă pâinea vulpii!

Și fetița mea a mâncat toată pâinea pe care o luasem cu mine. Zinocika cea mofturoasă nu vrea să mănânce adesea nici măcar pâine albă, abia așteaptă să-i aduc din pădure pâinea vulpii, că o și mănâcă toată în mare grabă și adăogă:

— Pâinea vulpii e cu mult mai bună decât a noastră.

POIANA AURITĂ

Pe când înfloreau păpădiile, îmi găseam împreună cu frațele meu, aceeași joacă. Se întâmpla să mergem la pescuit sau la preumblare; fratele meu mergea înainte, iar eu îi călcam pe urme.

— Serghiei! îl strigam câteodată prefăcându-mă că mi-e teamă de ceva.

El se întorcea pe dată și eu îi suflam umbreluța de păpădie drept în față. Dar nici el nu se lăsa moi prejos: în clipa când nu eram atent, îmi sufla păpădia în față. În chipul asta rupeam florile acelea plictisitoare, ca să ne distrăm. Dar odată, am reușit să fac o descoperire.

Noi trăiam la țară. În fața casei se află o poiană care părea cu totul de aur, din cauza multimei păpădiilor. Priveliștea era tare frumoasă. Toată lumea spunea: „Poiana e aurită”. Într'o zi, m'am sculat de vreme, ca să pescuiesc și am observat că poiana nu mai era de aur, ci era verde. Dar când m'am întors acasă pe la amiază, poiana era din nou de aur. Am început să fiu mai cu luare aminte. Spre seară, poiana a înverzit din nou. Atunci, m'am apropiat ca să culeg o păpădie, dar ce se întâmplase? Păpădia își strânsese petalele, întocmai cum ne-am strânge noi palma, ca să ascundem unghiile în pumni. Dimineata când a răsărit soarele, am văzut cum păpădiile își deschid pumnii și cum, în urma acestei schimbări minunate poiana se aurește din nou.

Din dimineata aceea am ajuns să privim păpădia ca pe una din florile cele mai interesante, pentru că se culca odată cu noi copiii și se scula împreună cu noi.

SGARDA ALBĂ

Povestea de mai jos am auzit-o în Siberia, lângă lacul Baikal, dela un cetățean și vă mărturisesc că n'am crezut-o. Dar el m'a asigurat că despre întâmplarea aceasta a apărut un articol și în „Jurnalul Siberiei”, publicat sub titlul „Omul și ursul împotriva lupilor”.

Trăia odată pe malul Baikalului un păzitor care prindea pește și împușca veverițe. Într'o zi, parcă vede păzitorul prin geam un urs care fuge chiar spre căsuța lui, iar pe urmele acestuia o haită de lupi, care-l gonește sdravăn. Iacă, iacă și sfârșitul ursului! Dar ursul ăsta nu era prost: se năpusti în tindă, ușa se închise singură, după el, ia Moș Martin puse repede laba pe ea și se opinti bine în ușă. Bătrânul, înțelese despre ce e vorba, a scos pușca din perete și i-a spus:

— Nea Martine, Nea Martine, țin-te bine!

Lupii se cățărărară pe ușă, dar bătrânul ținti prin geam un lup și zise:

— Nea Martine, Nea Martine, țin-te bine!

În felul ăsta a omorât primul lup, apoi pe al doilea și pe al treilea și tot timpul îngâna:

— Nea Martine, Nea Martine, țin-te bine!

După cel de-al treilea lup omorât, haita s'a risipit și ursul si-a petrecut iarna în bordei, sub paza bătrânului. Iar primăvara, când urșii ies din hârlogurile lor, bătrânul ci-că a aninat o șgardă albă de gâtul ursului și-a poruncit tuturor vânătorilor ca pe ursul cu șgardă albă să nu-l împuște nimeni: că vezi, bată-l norocu. Moș Martin ăsta era prietenul lui!!

CĂLĂTORII

În Mai 1937, patru cercetători ruși: Papanin, Kirov, Krenkel și Fedorov, s'au dus cu avionul la Polul Nord, pentru a face cercetări științifice.

Aci s'au instalat pe o banchiză de gheață, cu instrumentele lor științifice și cu provizii suficiente pentru mai multe luni.

Avionul s'a înapoiat lăsând acolo pe cei 4 oameni de știință. Acești dădeau regulat știri despre ei și despre rezultatele cercetărilor lor, cu ajutorul postului de radio-emisiune pe care-l instalaseră pe banchiză.

Înapoierea lor acasă fusese plănuită pentru sfârșitul lunii Februarie sau începutul lunii Martie 1938, după trecerea nopții polare.

Însă banchiza de gheață, pe care era instalată expediția a fost îmbucătățită din cauza izbirii sloiurilor între ele, cu mult înainte de timpul în care se prevedea vre-o primejdie pentru exploratori.

Banchiza, a fost smulsă de curentul nord-estic al Groenlandei și purtată de acesta spre Sud, vreme de mai mult de o lună și jumătate.

Curentul acesta imens și rece, se prelinge dealungul țărmului oriental a Groenlandei, ducând cu el mase enorme de gheață, printre care se afla și banchiza expediției, ajunsă la un moment dat în voia soartei la 15 km. de țărmul pustiu și înghețat al acestei enorme insule, acoperită ea însăși cu o pătură de gheață.

La începutul lunii Februarie membrii expediției au trimis pe undele văzduhului un desnădăjduit mesaj în care cereau ajutor grabnic, pentru că banchiza se rupsesse în mai multe locuri și viața lor era în primejdie.

Pentru a le veni în ajutor, fusese trimis cu mult înainte de termen, micul vapor „Murmanet”, în apele Groenlandei, spre a servi ca bază intermediară de radio-comunicație între expediția Papanin și Uniunea Sovietică — ca și pentru a explora limitele regiunii ghețurilor.

La sfârșitul luni Ianuarie 1938 dislocarea banchizei pe care se afla expediția a făcut necesară grăbirea operației de salvare.

O expediție de salvare era pregătită pe vasul spărgător de gheață „Taimir”, care trebuia să plece din portul Murmansk unde s'era acostat și de unde a și plecat la 10 Februarie 1938, cu savantul *Otto Schmidt*.

În același timp s'au dat ordine pentru grăbirea reparației marelui spărgător de gheață „Ermak”, care urma să fie folosit drept rezervă pentru întreaga operație de salvare.

Fără a-l mai aștepta, a mai fost trimis în același scop și spărgătorul de gheață „Murman”, de mărime mijlocie, prevăzut cu avioane de recunoaștere, atât el cât și vasul „Taimir”.

Cu 36 ore înainte de sosirea probabilă a vasului „Ermak” la banchiză, „Taimir” și „Murman” străbătuseră toate obstacolele, pătrunzând în zona blocurilor de gheață.

După o prealabilă explorare cu ajutorul avioanelor, spărgătoarelor de gheață s'a putut apropia în deajuns (18 km.) de tabăra expediției, la 15 Februarie 1938, trecând prin numeroase greutăți (200 km. de gheață spârși în 24 ore) și mari primejdii.

Un avion de pe spărgătorul de gheață „Murman”, luptând cu furtuna și invizibilitatea, condus de aviatorul *Vlasov*, a aterizat în apropierea banchizei, a 2-a zi, 16 Februarie 1938, la ora 1 seara.

Al doilea avion condus de aviatorul *Cerevicini*, aparținând vasului „Taimir”, a reușit deasemenea să aterizeze, cu mari greutăți din cauza trenului accidentat, în aceeași zi, în apropiere de tabăra Papanin, dar constatând că nu poate lua contact cu învățații de pe banchiză, a aterizat, obligat de furtună, pe altă banchiză, în apropiere de vasul „Murman”, de unde a fost luat de aviatorul *Vlasov*.

Vineri, 18 Februarie 1938, aviatorul *Vlasov* a isbutit să aterizeze lângă tabăra expediției.

Timpul amenințând să se strice din nou, aviatorul *Vlasov* și-a luat sborul, înapoiindu-se la baza sa de plecare din apropierea vasului „Murman”.

A doua zi, 19 Februarie 1938, aviatorul *Vlasov* a revenit, salvând nu numai pe toți membrii expediției ci întreg materialul științific, ca și tot echipamentul ei.

La 21 Februarie a. c., membrii expediției Papanin au fost transborțați pe vasul spărgător de gheață „Ermak” care i-a transportat în Rusia sovietică.

Astfel s'a terminat expediția polară Papanin, după 274 zile de cercetări și peripeții.

Cu ocazia acestei expediții, s'au putut constata următoarele:

1. După socotelile profesorului *Otto Schmid*, stațiunea sovietică „Polul Nord” (expediția Papanin) trebuia să ajungă în Marea Groenlandei abia în Aprilie sau chiar Mai; banchiza s'a mișcat însă cu o viteză mult mai mare (de 2 ori mai mare) decât cea prevăzută, fiind târâtă de curenți, spre Sud, cu trei luni înainte de timpul prevăzut;

2. S'a crezut că sub influența rotației pământului, apele polare sunt purtate într-o mișcare circulară de la Est la Vest, în jurul polului; deriva banchizei pe care se afla expediția Papanin a dovedit însă că ghețarii polarii se deplasează numai sub influența vânturilor și nu în raport cu rotația

3. Curenții construiți de sub gheață sunt la rândul lor determinați de deplasarea gheții.

Distanța dintre Europa și America nu este fixă. Ea variază în fiecare an cu douăzeci și ceva de metri, din cauza fenomenului numit „deviza continentelor”.

★

Mult înainte ca Cristofor Columb să fi descoperit America, se aflau din Mexic și până în Peru populații băștinașe, care purtau numele de Azteci, Maya și Incași. Aceste popoare aveau o civilizație foarte veche. Cercetătorii au făcut săpături și au descoperit ruinele unor orașe minunate, cu temple uriașe, clădiri de tot felul, construite și sculptate cu mult talent.

Incașii, locuitorii băștinași din Peru se ocupau cu agricultura, cultivau grâul, cartofii, fasolea, bumbacul, tutunul, încă din timpuri când aceste plante nici nu erau cunoscute toate de Europeni.

Ei cunoșteau întrebuintarea chinirei și au fost primii plantatori ai arborelui de cauciuc. Din cauciuc ei făceau — acum o mie de ani — mingi elastice cu care jucau un fel de tennis.

Astronomii lor creiaseră un calendar, după care s'au orientat 5000 de ani, începând de la 14 Octombrie, anul 3373 înainte de Christos. Ei socoteau săptămâna de 5 zile și anul de 13 luni.

Incașii foloseau în calcule cifra zero, fără să fi folosit invenția sa de către indieni, dela cari au luat-o arabii și ne-au transmis-o nouă.

Din civilizația lor nu au rămas însă decât câteva inscripții și ruine.

Explicația dispariției acestui puternic imperiu de pe continentul de dincolo de Atlantic pare să fie găsită: Climatul s'a schimbat brusc, apele s'au secăt, bolile au măcinat populația și imensul imperiu a pierit.

★

Un tânăr agitat oprește o mașină, se suie în ea și spune șoferului:

— „Mână iute!”

Șoferul pornește în goană, casele, oamenii abia se mai vedeau. Tânărul din spate, îl tot îndemna pe șofer:

— „Mai iute, mai iute!”

Viteza crește, șoferul o ia la dreapta, apoi la stânga, scăpând ca prin minune de accidente.

— „Hei, unde mergi? îl întrebă tânărul furios.

— „Nu știu, domnule, căci nu mi-ați spus, îi răspunse calm șoferul.

★

Doctorul: Bine, domnule! Ce fel de pacient ești dumneata? Nici nu te-ai atins de doctoria pe care ți-am dat-o!

Bolnavul: Domnule doctor, pe sticlă scrie că doctoria trebuie ținută ermetic închisă.

★

Gigel a împlinit 6 ani.

Taică-său îi face morală:

— Ei, azi ai împlinit 6 ani! E vârsta la care trebuie să devii înțelegător și cuminte.

Gigel dă din cap, în semn că a înțeles.

— Da, tăticle. Dar, după ce o trece anul acesta, pot să fac iar prostii?

★

Un înțelep bătrân, văzând pe un tânăr care vorbea prea mult, îi spuse:

— „Observă, dragul meu, că natura ne-a dat două urechi, dar o singură gură, ca să ascultăm mult și să vorbim puțin”.

★

Știați că:

Ochiul nu înghiață?

Deși e cel mai sensibil organ extern, ochiul suportă cel mai bine frigul. Mai bine decât nasul, urechile și obrazul. Asta din pricină că vasele cu sânge care-l hrănesc furnizează ochiului căldură. Deasemeni și lacrimile, fiindcă lacrimile au aceeași temperatură cu sângele 35—37°. De aceea cu cât crește frigul, crește și activitatea glandelor lacrimale. Numai când temperatura e sub — 35°, ochiul poate îngheța.

Câți pori are pielea omului?

Pielea omului are două până la trei milioane de pori. Pori, sunt mici găurele prin care pielea transpiră.

PĂGINA SPORTIVĂ

ATLETISMUL SPORTUL CEL MAI COMPLECT

Dintre toate ramurile, atletismul este sportul cel mai complet. Iată trei faze din desfășurarea unor probe atletice.

Pornirea într-o alergare de viteză, aruncarea suliței și aruncarea discului.

REZULTATE ȘI COMENTARIILE ASUPRA MANIFESTAȚIILOR SPORTIVE DIN U. R. S. S.

Trecând să urmărim extraordinar de bogata activitate sportivă din U. R. S. S., ceea ce ne surprinde la prima vedere este că acolo toate fabricile; întreprinderile, colhozurile, au cluburile lor, care cuprind mai toate ramurile sportive. În Uniunea Sovietică se poate spune că tot poporul face sport.

Rezultatele binefăcătoare s'au văzut și se cunosc; U. R. S. S. a ridicat generații sănătoase și vigoase, care în războiul contra, cotropitorilor naștiți au luptat cu un elan și c'o forță extraordinară, reușind să alunge bandele hitleriste de pe teritoriul țării, urmărindu-le până la Berlin și distrugându-le definitiv chiar în cuibul de unde aceste bande criminale și-au început demonica lor acțiune de a subjuga lumea întreagă.

* * *

Ceiace este caracteristic, e că în U. R. S. S. întrecerile la ski, crossurile, matchurile de foot-ball și concursurile de patina-etc. au continuat și în timpul războiului, înregistrându-se rezultate foarte bune.

Recent pe stadionul din Leningrad s'a disputat un match de foot-ball cu tradiție: **Dinamo** (Leningrad) — **Torpedo** (Moscova).

Partida aceasta, care a pasionat toate cercurile de specialitate, s'a terminat în favoarea echipei Torpedo, care și-a adjudecat victoria în a doua parte a jocului. rezultatul final fiind 3—1

CARNET SPORTIV

PENTRU CITITORII NOȘTRI

Cu mulți poate din cititorii acestei reviste ne-am mai întâlnit și în alte ocazii. Prietenii noștri mai vechi ne vor recunoaște și vor merge alături de scrisul nostru mai departe.

Cititorii noștri noi vor afla de îndată despre ce este vorba și, încadrându-se în programul de activitate al pionerilor, ne vor fi ca toți sportivii organizației de cel mai real folos.

Titlul revistei — dragi cititori sportivi — credem că vă spune deajuns îndemnul nostru chiar pe tărâmul sportiv.

„Înainte” este o lozincă care te face mereu să-ți dai seama că nu e vreme de pierdut și că activitatea ta trebuie să fie continuă.

În sport, sau în educație fizică, se cere a se aplica un program de lucru în timp, pentru mai multă vreme.

Aci, ca în oricare altă activitate, cel care învață un sport nu poate și nu trebuie să se mărginească numai la unul singur, și chiar dacă ar fi așa, dorința de perfecționare îl va îndemna să se antreneze metodic și să lucreze cât mai mult.

Noi însă tindem ca prin sport — elementul cel mai important al educației fizice — să ajungem la o perfectă dezvoltare fizică și să dobândim o sănătate și o vigoare desăvârșită.

Deși sportul în sine înseamnă o luptă, o întrecere, un concurs, noi vom face sport în primul rând pentru buna dezvoltare a corpului, pentru ajungerea la o sănătate, care să ne dea mai multă încredere în noi, în forțele noastre și să ne facă să privim greutățile vieții cu mai mult curaj, cu mai multă seninătate.

Luat ca un element de pregătire pentru viață, sportul nu poate decât să dea rezultate strălucite și să fie îmbrățișat de toată lumea.

Știm că unii dintre părinți se tem de întrecerile sportive, care ar putea să aducă accidente neplăcute. Acestea sunt posibile numai acolo unde nu există control, nu există îndru-

marea profesorului sau instructorului de specialitate, nu există ochiul și sfatul competent al medicului sportiv, care să-ți cunoască organismul și posibilitățile fizice, care să-ți indice ce anume vremuri se potrivesc și să-ți oprească, pe de altă parte, a practica alte sporturi care ți-ar putea face rău.

Noi am vrea ca prin articolele și sfaturile te vi le vom da să ajungem să dezvoltăm gustul tineretului pentru adevăratul sport amator, dobânditor de sănătate, vigoare și multă voie bună.

Nouă, deocamdată, nu ne trebuie performanțe sau recorduri.

Activitatea noastră sportivă să fie pentru moment bine măsurată și frumos echilibrată față de activitatea intelectuală, tot atât de folositoare pentru pregătirea temeinică a tinerei generații.

În afară de sfaturile de spicuri din regulamente, note istorice și cronici asupra diverselor probleme tehnice sau manifestațiuni, vă vom mai da și exemple frumoase din marea și puternica țară vecină Uniunea Sovietică, în care sportul este la îndemâna tuturor și se practică pe o scară extraordinară.

Desigur, revista va încuraja și va lua parte activă la toate inițiativele în ce privește sportul, manifestațiile, concursurile, campionatele și excursiile pionerilor, organizând și ea asemenea prilejuri de verificare a cunoștințelor și de consacrare a elementelor sânguinoase și bine pregătite.

Cei care au anumite nelămuriri, sau care doresc unele explicațiuni privind diverse ramuri sportive sau probleme tehnice, ni se pot adresa cu toată încrederea că în limita posibilităților le vom răspunde la toate chestiunile ce îi interesează.

Și acum, dragi cititori pioneri, îndemnul nostru prietenesc este **Înainte!**, ca să deveniți voinici și adevărați sportivi.

MIHAIL LUPESCU

FILATELIE

de Ing. PETRE MIHĂILESCU

Inaugurând cu numărul de față, o rubrică nouă cu atât mai necesară cu cât singura publicație de specialitate dela noi, de dată recentă, nu știu încă în ce măsură este cunoscută filateliștilor — ne gândim la răspândirea gustului pentru această nobilă pasiune în rândurile tineretului; la îndrumarea și formarea începătorilor întru ale filateliei; la informarea filateliștilor mai vechi prin anunțarea apariției noilor mărci depe glob, prin executarea faptelor importante în lumea filatelică și care vor putea avea repercusiuni și la noi; și ceace este mai important, la strângerea legăturilor între filateliști, prin crearea de cercuri, cluburi sau asociații filatelice pentru ușurarea schimburilor cu străinătatea.

Pe scurt, ne propunem să reluăm firul lucrurilor de acolo de unde nevoile războiului ne-au silit să le lăsăm, ne propunem să creem acum, când puterile întunecului au fost zdrobite, un curent cât mai favorabil propășirii filateliei românești.

Și sperăm să reușim!

NOUTĂȚI

În ziua de 30 Iunie a. c. s'a pus în circulație o emisiune de timbre poștale speciale cu suprataxă în scopul sprijinirii fondului cultural al Confederației Generale a Muncii din România, destinat ridicării nivelului cultural al masselor muncitorești.

Emisiunea se compune din 3 valori după cum urmează:

1. Un timbru în valoare de lei 75 taxa poștală, plus 425 lei suprataxă, având chipul lui Karl Marx, în culoare roșie, dantelat și în culoare albastră, nedantelat.

2. Un timbru în valoare de lei 75 taxa poștală, plus 380 suprataxă, având chipul lui F. Engels, în culoare albastră, dantelat și în culoare maron, nedantelat.

3. Un timbru în valoare de lei 155 taxa poștală, plus 445 lei suprataxă, având chipul lui V. I. Lenin, în culoare maron dantelat și în culoare roșie, nedantelat.

Această emisiune de timbre va fi folosită la francarea benevolă a scrisorilor interne și externe timp de 30 de zile, paralel cu timbrele poștale curente.

Suprataxele rezultate din vânzarea acestor timbre se va vărșa Confederației Generale a Muncii din România, pentru mărirea fondului destinat ridicării nivelului cultural al masselor muncitorești.

Direcțiunea Generală P. T. T. a pus în circulație încă del 30 Aprilie a. c. o emisiune de timbre poștale speciale cu suprataxă, inițiată de „Apărarea Patriotică”

Suprataxele rezultate din vânzarea acestor timbre și colițe s'au vărșat organizației „Apărarea Patriotică”, pentru ajutorarea victimelor teroarei hitleriste.

Această serie se compune din 6 timbre: 18 + 188 lei, albastru; 16 + 184 lei, maron; 20 + 180 lei, brun; 32 + 168 lei, roșu; 35 + 165 lei, verde închis; 36 + 164 lei, violet și una coliță care va cuprinde pe lângă valorile de 32 + 168 și 35 + 165 lei și o suprataxă de 100 lei, în culoare albastru deschis.

Această emisiune de timbre a fost folosită la francarea benevolă a scrisorilor interne și externe timp de 30 zile, paralel cu timbrele poștale obișnuite.

ROOSEVELT CA FILATELIST

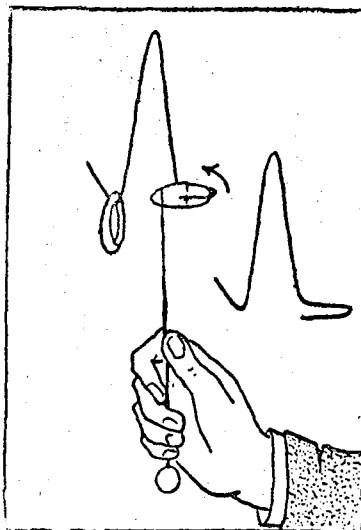
Fostul președinte al Statelor-Unite, care avea de luptat cu toate greutățile războiului, găsea totuși timp și pentru filatelie. Franklin D. Roosevelt făcea parte din societatea colecționarilor americani, faimoasa *American Philatelic Society*, și avea nu numai o colecție dintre cele mai bune, dar era și un specialist apreciat! Nu rarori a fost atacat de adversarii politici care căutau să-l denigreze, citând această pasiune atât de puțin politică, drept un defect pentru un om de stat...

EXPERIENȚE ȘTIINȚIFICE

Rotirea monedei pe un vârful

Scopul. Echilibrul monedei pe un vârful de ac.

Material. Un ac de păr; o monedă; un inel mai greu sau chiar două mai ușoare; un ac de pălărie sau orice vârful ascuțit.

Experiența. Se dă acului de păr forma din figură. Se așează moneda orizontal fixată în indoitura acului. Se atârână de cârlig inelul sau inelele. Se așează marginea monedei pe vârful acului de pălărie. Prin încercări se găsește poziția de echilibru. Suflând în monedă, aceasta se rotește în jurul acului. Dacă acul e de oțel moneda se găurește.

Explicarea. Prin adăogarea inelului, se coboară centrul de greutate al grupului de obiecte sub punctul de sprijin. Se obține astfel echilibrul stabil.

Rotirea se obține din cauză că frecarea între monedă și vârful acului e foarte mică. Găurirea provine din deosebirea de duritate (tărie). Acul e mai dur ca moneda,

Erupția unui vulcan

Scopul. Observarea diferenței de densitate a două lichide, cum sunt apa și vinul.

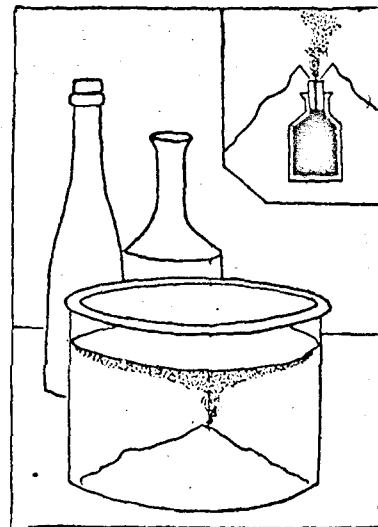
Material. O sticlă mai mică cu dop; vin roșu; un vas de sticlă larg la gură; apă; pământul cleios (humă) sau chiar hârtie ținută în fundul vasului cu petricele.

Experiența. Se umple sticla cea mică cu vin roșu și se astupă cu dopul de plută care e găurit cu un ac. Se așează totul la fundul vasului de sticlă. Se acopere cu pământ, căruia i-se dă forma de con și se lasă o mică deschidere în vârful.

Se toarnă apă în vasul cel mare până aproape de gură.

Observăm în scurt timp vinișoare roșii care se ridică din pământ la suprafața apei.

Dacă mișcăm apa cu o vergea, vinișoarele iau forma de nori roșii, arătând în mic izbucnirea unui vulcan.

Explicarea. Lichidele cu o densitate mai mare stau sub lichidele cu densitate mai mică atunci când sunt în același vas. Apa are densitate mai mare ca vinul, de aceea goneste vinul din sticlă și îi ia locul. Fiecare operația merge încet, din cauza deschiderei subțiri, vinul nu se amestecă cu apa.

DIN CARNETUL UNUI DASCĂL

Semnalul fabricii a întrerupt tăcerea nopții. De pe o laviță coboară repede doi oameni. Dormind în hainele de zi, ei n'au nevoie de lumină. Și mai fac economie de un chibrit. Și-au spălat mâinile și fața, ștergându-le întâiu cu pulpanele surtucilor și apoi cu mânecele.

Înainte de-a ieși în stradă, se aud atingeri ușoare de buze într'un colț al odăiței și un „vai!” adânc e înghițit de întuneric.

Semnalul se aude a doua oară. Perdeaua nopții se ridică încetul cu încetul și vestitorii zilei pătrund prin unica bucată de sticlă rămasă neacoperită de cartonul dușmănos și opac.

În grămada vechiturilor se mișcă ceva. Se mișcă și rămâne pe loc. Peste câteva minute se mișcă din nou și printre zdrențe se întrezărește un căpușor ciufulit și două mânuțe care-și freacă ochii.

Leneș și greoiu se desface un băiețel din mormanul cărpelor ca un pui din găoace. Se scoală, se spală pe mâini și pe față ștergându-se cu o bucată de rochie cu care a fost acoperit noaptea — și pe jumătate gol și desculț se îndreaptă spre școală.

La școală nu vine niciodată cu lecțiile făcute. După-mesele le întrebuițează, dând seama ca frățiorii săi mai mici să nu iasă în stradă și să nu li-se întâmple vreo nenorocire. Învățătorul e deci nevoit să-i așeze în ultima bancă. Când îi pune vreo întrebare, se uită la el cu gura căscată și cu ochii holbați de mirare ca și cum ar spune: dumneata când erai ca mine, ai fi știut lecțiile dacă n'ai fi avut carte, dacă ai fi fost mereu flămând și dacă n'ai fi avut niciodată timp să și le pregătești?

În recreație, când sufletul copiilor scapă de colivia clasei și lumea lor devine o vijelie într'o zi de soare — rămâne Vasiliță pe loc. Râsul și veselia colegilor, nici nu-l atrag, nici nu-l interesează.

— De ce ai rămas în clasă? — îl întreabă învățătorul — du-te și tu la aer și joacă-te și tu cu ceilalți copii.

— Eu rămân aci — răspunde scurt și hotărât, băiatul.

— De ce?

— Pentru că toți copiii mănâncă și eu trebuie să mă uit și să'nghit în sec.

Învățătorul se așază lângă el și netezindu-i căpușorul negru îl întreabă:

— Spune-mi Vasiliță, voi chiar nu aveți nicio bucățică de pâine în casă?

— Ba da, mai avem o bucățică dar ea trebuie pentru cei mici. Eu sunt mare, eu pot să rabd și să tac, dar cei mici dacă n'ai cu ce să-i astupi gura țipă de se strânge toată mahalaua.

Învățătorul, căruia și până acum i-s'a făcut un nod în gât și o clipă nici n'a putut să-i răspundă. Imediat a luat însă o hotărâre.

Când clopoțelul a sunat de intrare, învățătorul a trimis pe Vasiliță la librărie, ca să-i cumpere un creion. După ce băiatul a părăsit clasa învățătorul se adresa copiilor:

— Copii, voi ați mâncat, astăzi?

Da, domnule profesor!

Învățătorul observă, că la răspunsul „da” nu gurile tuturor s'au deschis.

— Toți copiii din clasă au mâncat?

— Copii! — spune din nou învățătorul — eu cred că nu chiar toți copiii din clasă și-au adus mâncare. Unii poate de lenevie și de prostie; ei nu-și dau seama, că un copil când nu-i bine hrănit, nici nu poate învăța bine; atunci ei necăjesc pe mamă neluându-și mâncarea pregătită. Acești copii păcătuiesc și față de mamă și față de ei înșile; dar dragi copii, mai există în clasa noastră, și o altă categorie de copii, care nu mănâncă în recreație: nu pentru că s'leneșii sau vor să necăjească pe mama ci — e trist dar adevărat — pentru că n'au o bucățică de pâine în casă.

În clasă, o tăcere apăsătoare.

— Și e drept așa, ca unii să-și aducă atâta mâncare încât să mai lase prin curte bucăți întregi de pâine unsă cu unt și miere, iar alții să nu aibe nici măcar o bucățică de pâine goală?

— Nu! nu-i drept! — răspunde în cor, majoritatea clasei.

— Și ce trebuie făcut?

— Am să aduc eu și pentru alții.

— Și eu!

— Și eu!

— Și eu!

— Și eu!

— Acuma — spune învățătorul vădit emoționat — văd că am copii buni, care nu se gândesc numai la ei, numai la plăcerea lor.

Să facem așa. Eu am să văd, care sunt copiii ce nu-și pot aduce mâncare. Acelor copii mai vreau să le spun: nu-i nici o rușine când nu ai! Rușine este numai atunci când nu vrei să muncești! Dar când părinții muncesc și nu li-se plătește atât cât au nevoie pentru întreținerea casei, nu este rușinea lor, ci acelora care întrebuițează brațe de muncă și nu plătesc nici măcar atâta cât să aibe pâine pentru copilași.

— Dar acuma copii, vorbim despre altceva: cum să ajutăm acelor copii care nu-și pot aduce mâncare pentru recreație. După ce voi avea numărul exact al acestora, ceilalți vor aduce pe rând câte o porție dublă.

— Eu aduc mâine!

— Eu! domnule profesor!

— Și eu!

— Scumpii mei copilași, voi veți fi oameni adevărați. Voi sunteți temelii lumii de mâine, o lume în care nimeni nu va fi flămând, nimeni posomorit.

Și din ziua aceea, în clasa doua de băieți, clasa d-lui Florian n'a fost niciun stomac gol, nici o față întunecată. Iar la recreație, clasa cea mai veselă, cea mai sburdalnică, era clasa a doua.

Din ziua aceea, avu și Vasiliță o plăcere, unica sa plăcere: să vadă cum frățiorii săi mănâncă în fiecare zi câte o prăjitură. Aceasta îi aducea lui învățătorul, dar el nu se atingea de ea, căci el e „mare” și poate să „rabde” și să „tacă”..

N. AMAR

RUBRICA JOCURILOR

Revista noastră organizează un concurs de deslegări. În fiecare număr vom publica o serie de jocuri a căror deslegări ne vor fi trimise — după încheierea concursului — până la o dată ce se vor anunța la timp.

Pentru orice lămuriri în legătură cu această rubrică vom răspunde la toate întrebările ce mi se vor pune.

Primim colaborări dela cititori.

În afară de premii pentru deslegători vom înființa un premiu special pentru cel mai frumos joc trimis de un cititor.

Jocurile de cuvinte încrucișate, rebsurile, și toate celelalte jocuri care necesită clișeu, trebuiesc făcute în tuș.

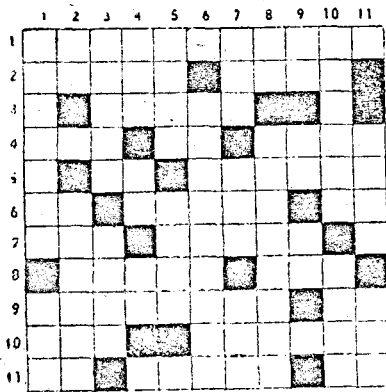
Deslegările se scriu sparat.

Materialul trimis spre publicare se scrie pe o singură față a hârtiei

Pe plic se va menționa „pentru jocuri”

N. FOCȘA

CONCURSUL I — SERIA I

ORIZONTAL: 1) Plecare pentru recreare în timpul verii 2) Localitate balneară cu gust neplăcut! — Pe malul ei sunt plâji minunate. 3) Oraș în Transilvania în care se fabrică un salam renumit 4) Răcoritor, pe dinăfară și pe dinăuntru. — Plantă textilă — Părăsesc orașul și măndrept spre o localitate balneară. 5) Pronume personal. — Ferește alimentele de alterare în timpul verii. 6) Pronume posesiv — Se consumă cu apă rece

— Articol 7) Prăjit de soare. Nume latinesc. 8) Cam într'o ureche Liniștit, domol. 9) Pe vremuri se făcea din lămâie; acum te mulțumesti să fie rece. — Acum a eșit din apă. 10) Servește la cusut. — Localitate balneară rudă cu Mamaia. 11) Conjunctie — cel mai mare doctor al omenirii; vara e în plină activitate. Se întrebuițează împreună cu 10 orizoantale.

VERTICAL: 1) Una din marile bucurii ale verii Omare... mai mică 2) Noroiu (Tr.) — Soarele își arată din plin puterea. 5) Părăsit — Rezultatul unei adunări. 4) Ziua care a trecut — Alifia cu care se ung Moldovenii. — Prefixul asociației. 5) Nume masculin sau feminin — Arbore ce crește în locuri umede. 6) Prăjitură (?) de sezon... 7) În acest timp (Model) — Grivei își dă cu părerea. — Cadou 8) Pronume posesiv. — Ascunse. 9) Cetate veche. — O notă muzicală... și următoarea! 10) Face repetiții. — Un mijloc de educație care trebuie să dispară. — 11) așa cum e vara. — Strămoș de-al nostru.

FUGA CONSOANELOR

= U — Ă — A — E — AI — E — E — O — I
— A — E A — I

Înlocuind cuvintele prin consoane veți găsi un cunoscut proverb românesc.

3) O FELICITARE MISTERIOASĂ

Mierla și-a serbat zilele trecute aniversarea. A învățat o mulțime de prieteni și prietene și s'au distrat minunat. Singura care a lipsit a fost Luța, prietena ei cea mai bună.

Aceasta i-a trimis o carte frumoasă împreună cu cartea ei de vizită.

LUȚA MILIAN

Mierla și invitații săi s'au mirat că pe cartea de vizită nu era scris nimic au sucit-o au învățit-o și până la urmă Nicu care se pricepe la anagrame, a descoperit că ea cuprindea totuși o urare Ați găsit-o?

6) ȘARADĂ ALGEBRICĂ

$$A + B + C + D = X$$

A = Plantă textilă

B = Pronume personal

C = Măsură de lungime în China

D = Poște

X = Iscușiți.

5) O PROBLEMĂ

O cameră are 4 colțuri. În fiecare colț stă o pisică. Fiecare pisică are în fața ei alte trei pisici. Câte pisici sunt în acea cameră.

**Pionierul iubește mai presus de orice patria sa și poporul său.
El urăște pe cei care fac rău patriei sale și poporului său.**

**Pionierul ajută bucuros
la refacerea țării sale,**

**care a fost lăsată de
fasciști în jale și ruină.**